

ילדי העיר

גליון 189
פר זדא
י"ז חשוון תשפ"ז

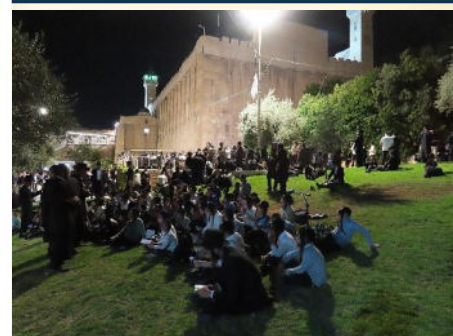
ברית בפרהסיא

מדברי מורינו הרב שליט"א

בעין העדשה

הברון - אלוף תשפ"ז

רזאים ניסים

סיפורי ניסים וישועות מכלי ראשון

אני במקצועי מתקין מסגנים, הייתי עם עובד בהתקנה של מסגן, אך שמשווא נתקע ולא הצלחנו, מה שעשינו לא עזר, ככה היינו תקועים 6 שעות!

אחרי 6 שעות אני שואל את העובד עם הוא מסכים ששתינו נעביר כל אחד תרומה של 100 ₪ לילדי הצדיק, שהענין יסתדר.

הפרשנו תרומה, לא עבר דקה ועלינו על הבעיה, תוך פחות מ-5 דקות היינו אחרי ההתקנה.

אברהם אבינו הלך לקחת עצה מממרא, השם אמר לו "המול ימול ליד ביתך" (בראשית י"ז י"ג) שלש עשרה פעם זה כתוב שה' פרת על ברית מילה שלוש עשרה בריתות, שלש עשרה פעם ה' אומר לאברהם:

"המול ימול ליד ביתך ומקנת כסףך" והוא הולך לשאול על זה את ממרא? איזה עצה הוא הולך לשאול?

אלא העצה הייתה אם למול באיזה מערה מחוץ לעיר או למול בכפר העיר, ממרא אמר לו תעשה בפרהסיא, אנשי חברון אמרו: לא אצלנו! פה לא! אצלנו בשום אופן!

פה אדם שוחט תנוקים, מתחיל לשחוט תינוקות.

זה היה הברית הראשונה בעולם, בכלל לא יודעים מה יהיה התוצאות, אולי כולם ימותו. ואברהם אמר להביא את כל התינוקות מגיל שמונה ומעלה, כך אמר הפרקי דרבי אליעזר. אמרו ענר ואשכול נעשה נסיון נראה אם זה מצליח.

אומר השפתי חכמים את מי מלים ראשון? ראשון מלים את ענר, היו לאברהם שלושה בעלי ברית ענר ואשכול וממרא, מלים את ענר, ענר מת, למה? כי הוא חלק על אברהם, הוא רק הלך בשביל לחץ צבורי, לחץ חברתי - לא להיות שונה מכל החברים, אבל למעשה הוא חלק על אברהם, הוא אמר אל תמול. אחר כך אשכול מת, כי גם הוא חלק על אברהם.

אחר כך מלו את ממרא והוא נשאר לחיות, כי הוא לא התנגד לעשות ברית. ומאז עד היום מלים בלי הפסק כבר למעלה משלוש אלף ושבע מאות שנה.

דבר המשיגיה

ילדים צדיקים ומתוקים

שלום וברכה!

בפרשה שלנו כתוב: "וירא אליו ה' באלוני ממרא", מסביר רש"י את הסבה שאברהם היה אצל ממרא, כי "הוא זה שנתן לו עצה על המילה".

לאברהם היו שלשה חברים ענר אשכול וממרא, אבל רק ממרא הוא זה שניעץ לו ואמר לו לשמע בקול ה' ולא לפחד, לכן אברהם קבע את מושבו אצל ממרא.

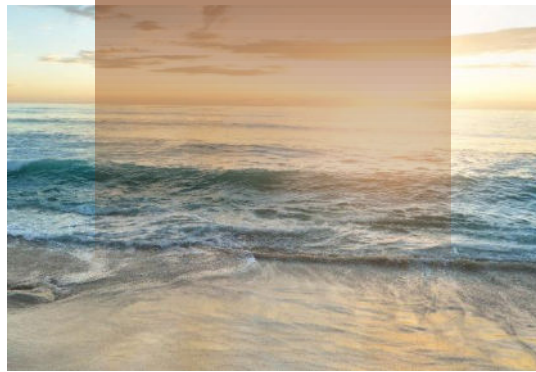
מה אנו למדים מכך? גם לנו יש חברים, אבל החברים נמצאים כל הזמן במבחן! אם הם נותנים לנו עצות טובות להתנהג יפה, לעשות יחד מעשים טובים, נתחבר אליהם. אבל אם חלילה הם מתחילים להביא עצות שאינן טובות, לזלזל בחברים, ליצנות, הפרעה בשעורים... נתרחק מהם.

בברכת א גוט שבת

המשגיח נפתלי ביק.

מבגד יצרפת

סיפור בהמשכים | פרק 34

מפעם לפעם נסע לבקר בסורא. שם הכיר את הקהילה על חייה התוססים ועל הישיבה החשובה שבה והרגיש זכות לעצמו בהכירו את רבי שמואל בן חופני, הרב הקדוש והפרוש שבקיאיותו העצומה בהלכה לא היה לה דמיון. הוא הרגיש שהאומרים כי כל כוונתו של רבי שמואל היא לשם שמים צדקו לחלוטין.

חודשים חלפו. ובמרוצתם קיבל ר' יצחק פעם בפעם ידיעה ממשפחתו. בניו, שלמדו בישיבת מגנצא, כתבו לו במכתבים ארוכים חדשות מעולם הישיבה וצרפו חידושי תורה שלהם עצמם. אביהם הזדרז לענות להם במכתבים ארוכים רצופים תשובות על שאלות שנשאל והדרכה אבהית בבעיות שונות.

ר' יצחק לא הירבה לבקר בבגדד, אך בביקורו האחרון נודע לו ששניים ממנהיגי המשלחת כה הירבו בזלילה ובסביאה עד כי חלו במחלת מעיים קשה. אותו זמן הגיעה תשובתו החיובית של הקיסר המביעה הסכמה עם כל פרטי ההסכם שהושג.

ר' יצחק בהיווכחו שהגראפים החולים אינם מסוגלים לתפקד והם קרובים למות ממחלתם - נטל לידי את ראשות המשלחת והודיע לכליף על הסכמתו של הקיסר להסכם.

בהגיע מועד טקס החתימה החגיגי על ההסכם ההדדי הופיע ר' יצחק, לבוש בגדי שרד, והועבר דרך מיסדר כבוד חגיגי שערכו חיילי הכליף. ברגעים מסויימים בעת הטקס נזכר דווקא בחייו בין השודדים ובתנאים בהם התקיים על האי הבודד.

"תודה לך, רבוננו של עולם", רחשו שפתיו, **"הגומל לחייבים טובות. יהי רצון שאזכה גם בעתיד לקדש שם שמים".**

בדרך חזרה מארמון הכליף התבשר ר' יצחק על מותם של שני הגראפים. על חברי המשלחת ירד אבל והם פתחו בהכנות לנסיעה חזרה. הכליף העניק לכל אחד מהחברים מתנה, אך בשביל הקיסר היתה מוכנה עמו מתנה מיוחדת במינה: פיל לבן ענק, נדיר ביותר ביופיו ובצבעו הלבן, שנקרא אבולבס. פיל יקר זה לא הניח לאיש לרכב עליו ולכן נאלצו להוליך מתנה מלכותית זו כשהיא קשורה בחבל.

הנסיעה חזרה היתה רבת אירועים ומעללים, רצופה מאבקים עם שודדי דרכים. הפיל הלבן הניס את האויבים מדי פעם, ברומסו אותם ברגליו העצומות. עם זאת נפלו מדי פעם קרבנות והמשלחת הלכה ונצטמצמה.

רצים מן המשלחת, דהרו להודיע לקיסר על בואה. אך שודדים שנודע להם מן הרצים על דבר המשלחת, תיכננו התקפה מאסיבית עליה.

בהתקרבם לגבול הממלכה עזב ר' יצחק עם קבוצה קטנה בחשאי, ואז נערכה על הקבוצה התנפלות נועזת של השודדים, שלטשו עינים לרכוש הרב שהובילה המשלחת. השודדים הצטיידו בנשק כבד, אך להפתעתם מצאו רק קבוצה קטנה של עבדים מיועגים. שכן ר' יצחק, מוליך את הפיל, כבר היה בדרכו לעיר הבירה, כששרתים הנושאים את המתנות היקרות פוסעים אחריו.

בשמחה רבה קידמו את ראש משפחתם השב - אשתו וילדיו ויהודי הקהילה. היתה זו פגישה מיוחדת במינה: ר' יצחק היה לבוש עדיין בבגדי השרד ואחז במושכות הפיל.

לקול תרועת חצוצרות הגיע הקיסר עצמו לקדם את פניו כשהוא מוקף פרשים. הקיסר חיבק ונישק את ר' יצחק בהביעו את הכרת הטובה שרחש לו. בחגיגות רבה הושיט לו מגילת קלף גדולה.

"מה זה?" השתומם ר' יצחק.

"הפתעה!" חייך הקיסר. **"פתח וראה בעצמך!"**

ר' יצחק גולל את הקלף ומצא... **כתב רבנות שהגישה לו קהילת קולוניה החשובה, מעוטר בהסכמתו של הקיסר.**

"וזה עוד לא הכל", אמר הקיסר. **"קח טבעת זו, והיא תפתח לפניך כל דלת בכל עת שתדרש".**

מתנה חשובה זו אכן הביאה תועלת רבה ור' יצחק ניצל אותה תמיד לטובת יהדות אירופה שזוכרת תקופה זו כאחת היפות בתולדותיה.

ר' יצחק קבל את הרבנות בקולוניה ופתח בה ישיבה גדולה שממנה יצאה תורה לקהילות רבות בישראל.

קרל הגדול מת, אך גם יורשו נטה חסד לר' יצחק.

כשהזקין ר' יצחק וחש כי ימיו ספורים זימן אליו את ראשי הקהל ואמר להם:

"זקנתי וחש אני כי ימי ספורים".

"חלילה, רבנו", הפסיקו אותו האנשים בחרדה.

"לא, יודע אני את האמת, וברצוני להודות לכל אלו שסייעו בידי במלאכת הקודש של הפצת התורה. בקשתי מכם היא שמנוחתי האחרונה תהיה במגנצא. יודע אני כי הדבר יהווה טורח לכם, והשלטונות מחשש להפצת מגיפת דבר, יערימו עליכם קשיים. לכן מבקש אני כי תניחוני בארון מתים ותורידוני אל הנהר כנגד הזרם ואת השאר נותר בידי ה'".

חיורים ומזועזעים הבטיחו ראשי הקהל לקיים בקשה בלתי רגילה זו. אך בצאתם שאלו איש את רעהו: "אין ישא זרם המים שכיוונו ממגנצא לקולוניה ולא להיפך, את הארון למגנצא?" אך מכיוון שהבטיחו החליטו לקיים.

ר' יצחק נפטר מן העולם במיתת נשיקה. הכל הספידוהו מרורים: תלמידיו הרבים, משפחתו העניפה, וכשהניחוהו בארון המתים על נהר הריינוס גבר הבכי המאופק.

הלב היה כבד באי וודאות: היגיע הארון ליעדו?

באחד הימים הבחינו אנשים במגנצא בארגז גדול מאוד הצף לו על פני הנהר. בסקרנות ניסו התושבים ללכוד את הארגז, אך לשווא. התושבים היהודים, שהידיעות על בקשתו האחרונה של ר' יצחק הסתננו לעירם, ניסו אף הם למשוך את הארגז, והצליחו.

כשפתחו את הארגז מצאו את ארון המתים כשעליו מוצמד פתק האומר שרבים לשעבר, ר' יצחק, מבקש להיקבר בעירם ומבטיח להיות מליץ יושר בעולם האמת עבור מי שיעשה למען רצונו זה.

עוד באותו לילה הובא ר' יצחק לקבורות בחלקת הנשיאים.

כך הגיעה מסכת חייו הסוערת ורבת ההרפתקאות של ר' יצחק לסיומה.

זכרו הקדוש ינון לעולמים.

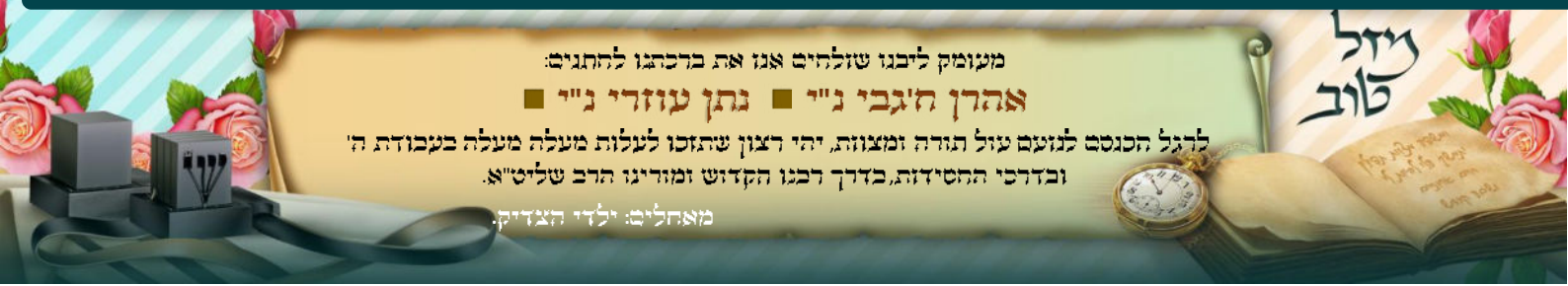
סוף.

מִדּוּעַ בָּאִים לְאָדָם קִשּׁוֹת עַל הַצְדִּיקִים? (לְקוּטֵי יַעֲזֹב)

לרגל הכנסה לזמנם עול תורה ומצוות, יהי רצון שתזכו לעלות מעלה מעלה בעבודת ה' ובדרכי התמידות, בדרך רבנו הקדוש ומורינו הרב שליט"א.
מאחלים ילדי הצדיק.

חזק
סוב

נא לה יעמדו על הכרמך

על אשר נדב לייבם אותם
ליטול חלק במפעל הגדול
"חברת ילדי הצדיק"

הצלה

נחמן בן בחוריה רחל.
סימא בת רבקה.
ליאורה איה בת
חיה.
פיגא אילה בת שרה
מלכה.
שלמה בן אודל.
מיכל בת תמר.
הילה בת תמר.
ניסים בן רינה.
אסף בן איריס.
סלומון בן ורנור.
מקוים בן אמה.
בורך מרדכי בן שרה.
סימא צביה בת
צביה.
ניסים בני רינה.
בנימין בן אסתר.
מנוחה בת רינה.
זבולון בן שרה.
יפה בת כוכבה.
ניסים בן רינה.
מיכל בת תמר.
אילה בת מיכל.
אליאור, נועם, אליהו
בני וויאן.
שמעון, משה מאיר,
חיה בני אדל.

גילה בת דליה.
אילה בת אסתר.
יוסם בן שושנה.
מוריה שרה בת חות.
דוד חיים בן אילה.
נחמן ומרים בני
גילה.
מנחם מנדל בן שרה.
רפאל חיים בן
משלים אמונה.
דבורה בת רבקה.
משה, נתן, חוה,
יוסף בני אפרת.
אלעד בן רחל.
שירן בת שושנה.
מרדכי בן צביה.
אדל בת פנינה.
רפאל בן לאה אורה.
חנית בת שרה
נרקיס.
רפאל בן רחל זיסל.
יוסף בן אסתר.
מרים בת שיינדל.
אברהם נחמן, חיים
פנחס, שמעון יהודה,
משה אלימלך בני
סימא צביה.
אסתר, אילה, יצחק,
דוד, חנה בני מוריה
שני.

יהי רצון מן קדם אבותינו די בשמיא
שתוכנו בזכות הכל פיהם של תינוקות של
בית רבן שאין בהם חטא לכל הישועות
ברותניות

חברת תקוני הכללי בשבת

14:00 – 15:10

חברת אבות וזנים בשבת

15:10 – 16:10

החברות הקבועות בימות החול

חברת תקוני הכללי והלכה

17:25 – 19:00

חברת תהלים למען עם ישראל

19:00 – 19:30

כלם מזמנים לבוא כאן אישי
מצפה לראותכם
המשגיח

ליקוטי עצות

מחשבות

כא. המחשבה היא גבוהה מאד מאד למעלה מכל הדברים
הגבוהים וחשובים אצל האדם, כגון ראייה ושמיעה וכו'
והמחשבה גבוהה מכלם ויכולה להשיג ולהגיע למעלה למעלה,
על כן צריכין לשמרה מאד.

כב. יש דבר שפורח במחשבה [הינו דבר השגה או חדוש תורה]
כמו זריחה, ואחר כך פורח מהמחשבה. וצריך שיהיה לזה בריה
ואיש חיל, שיוכל לרדף ולרץ אחריה ולהשיגה.

מחלוקות ומריבה

א. צריך לזהר מאד, שלא יבלבל אותו המחלוקת שבינו הצדיקים,
רק נאמין בקלם. כי כל הבלבולים שבאים בידעתו על הצדיקים
מחמת המחלוקות שביניהם ושאר קשיות שקשה לו עליהם,
הכל בא עליו מחמת שפגם בספי מוחו, ששמחת זה רוצים לקרשו
מן החיים האמתיים והנצחיים, שהם הצדיקי אמת והנלקים
אליהם. וצריך לחוס על עצמו ולקח לעצמו תוכחה ומוסר מזה
בעצמו, שנופלים בלבן קשיות על צדיקי אמת. ועל ידי זה דיקא
ישוב אל האמת.

ההורים, מנקודת המבט שלי,
כילד, הם כמו אדמו"ר נשגב
וחשוב. אין לי את היכולת או
הזכות לשפוט אותם ואסור לי
לנסות, במחשבה, דיבור או
מעשה, לחנך או לשנות אותם אלא
לראות אותם כמלך ומלכה, כערך
מוחלט.

במידה ואנחנו מכבדים את
הורינו, ממקמים את עצמינו
במקומינו הטבעי, ונושאים
אליהם עיניים "מלמטה", באופן
טבעי וישיר אנחנו גם מכבדים את
עצמינו, אוהבים ושמים עם מי
שאנחנו, כי אם אנחנו
חושבים, חלילה, ש"בית
הייצור" ממנו יצאנו
ובו גדלנו, קרי
הורינו, בעיית,
מקולקל, נחות או
פשוט, באופן
טבעי, נחשוב גם
על עצמינו
שאנחנו
בעייתיים,

נחותים ופשוטים.
לא כן אם נכבד
את הורינו,
ונמקם את עצמינו
במקום לא שופט,
"מלמטה", ייראו
לעינינו הדברים אחרת
לגמרי, נראה גם את
עצמינו כמכובדים, טובים
ואהובים. קניין השלווה
הפנימית, האהבה והערכה
העצמית שכולנו מחפשים
אחריהם בכל פינה, ראשיתו
במצוות כיבוד הורים.

אנשי הצדיק

שבת הרץ כ"ב

ובמדת ענוה, התפאר עצמו מאד
שהוא ענו בתכלית הענוה.

ואמר שאין מי שזוכה לענוה באמת, כיום
מי שהוא במדרגה זו שיכול לומר על
עצמו שהוא ענו כמו משה רבנו עליו
השלוש שכתב על עצמו: "והאיש משה
ענו מאד מכל האדם" וכו' (במדבר י"ב).

וכמו שפצינו בדברי רז"ל: שאמר רב יוסף:
"אל תתני ענוה דאיפא אנא" (סוטה מט.).
והוא ז"ל היה בבחינה זו, והתפאר
עצמו בעצם מעלתו במדת ענוה
בתכלית הבטול לגמרי.

כיבוד אב ואם

עובדות והלכות על המצווה החשובה

מהו כיבוד הורים?

כיבוד הורים אמיתי, אינו, כפי שרובינו נוהגים לחשוב, צרוף של
מעשים או דיבורים טכניים שעלי לעשות עבור הוריי; לדבר אליהם
יפה, לבקר אותם, לסעוד אותם כשיזקינו וכו', אלא הוא העמדה
הנפשית ממנה אני פועל מולם.

במידה ואני מתנשא על הוריי ושופט אותם, את אורח
חייהם, השקפת עולמם או התנהגותם – לא
כיבדתי, כפי שמסביר ספר החרדים: "... ואם
הכבוד בדברים או במעשים בלבד ולא בלב,
הרי משהו אותם לו שהם נבזים ומאוסים
כמוהו, רק מכבד אותם בפה מפני שהם
ציווה..." כי כיבוד הורים שווה בכל דבר
ועניין לכיבוד השם בכבודו ובעצמו,
מתוקף היות הוריי שותפיו של הקדוש
ברוך הוא "שלושה שותפין יש באדם -
הקב"ה ואביו ואמו" (נדה, לא, ע"א)

לכבד הורים, אם כן, פירושו להיות
בעמדה נפשית לא שופטת ולא מתנשאת
אלא בתחושה פנימית של "אני למטה"
ו"הם למעלה", אני הקטן והם הגדולים
(וכן, זה נכון לכל ההורים, גם לשלי!).

שואל המדרש על יוסף הצדיק שבא
להקביל את פניו של יעקב אבינו כשירד
מצרימה, איך יתכן, שמלך גדול כיוסף יוצא
לקראת אביו הזקן... "אלא ללמדך" עונה
המדרש, "שאביו של אדם כמלכו" או כפי שממשיך
ספר החרדים: "שידמה בליבו שהם גדולים ונכבדי ארץ,
שזהו עיקר כבודם ומתוך כך ודאי יכבדם בדיבור ובמעשה" (פרק ט'),
עמ' ק)

להשקיע בהור

חמש אפשרויות לתרום לילדי הצדיק

אשראי
טלפוני

חינו עכשיו:
02.532.532.4
שלוחה 2

לידי
המשגיח

הרב נפתלי ביק הי"ד
052.715.6621

בנדרים
פלוס

כתבו בחיפוש:
ילדי הצדיק

בהוראת
קבע

קוד מוסד
27397
על שם
"ילדי הצדיק"

בהעברה
בנקאית

בנק מרכנתיל 17
סניף 621
חשבון 099930
על שם "ילדי הצדיק"

וכמה שאנשים
יחרימי ויתרי

על שם "ילדי הצדיק"

חורני
הרב
שליט"א
בבונה
היסטורית: